

jeg anseer for overmaade helbigt, at indskrænke Controlen ved Liimfjordsfiskeriet, saa behyrder han den med et nyt Fartøi, som, saavidt man kan see, er større, og som den slet ikke har ønsket, i alt Fald ikke trængt til. Da „Kalisen“ er et mindre Fartøi end „Havgassen“, saa er det jo befyndeligt, naar man vil indskrænke Controlen ved Fiskeriet i det Hele, da at paahyrde den et større Fartøi end det, den tidligere har havt, og som den synes at have været vel tjent med, dengang den havde en skarpere Control at udføre end den, den for Fremtiden skal udføre. „Kalisen“ er imidlertid afgiven til Marineministeriet; ikke engang dette Fartøi sælger man, men man henvender sig til Marineministeriet med Spørgsmaal, om dette ikke har Brug for „Kalisen“, og da Marineministeriet faaer at vide, at det kan faae dette Fartøi, opdager det strax, at derved kan afhjælpes et væsentligt Savn ved Dragsværftet. Jeg har nu den Tro, at dette væsentlige Savn ikke vilde være kommet frem, hvis Indenrigsministeriet havde solgt idetmindste „Kalisen“, men da Marineministeriet faaer dette Tilbud, har det ikke Noget imod at gaae ind derpaa, og saa opdages pludselig dette væsentlige Savn.

Et Punkt, hvor der kan gjøres en lille Besparelse — den er ikke stor, men jeg skal dog tillade mig at tage den med — findes under Indenrigsministeriet, hvor der er Tale om Stiftslandinspectorernes Lønning. Den hele Udgift er omtrent 1,500 Rd. og kan med Fradrag af de ubetydelige smaa Pensioner, der kan være Tale om, fuldstændig spares. Der staaer i Anmærkningerne til Finantsloven nogle Udtryk, hvorpaa man, naar man ikke kjennder Sagen nærmere, skal troe, at Stiftslandinspectorerne have Forretninger, der ere forskjelligt fra andre Landinspectorers, men det er aldeles ikke saa. Den ærede Indenrigsminister er naturligviis ikke i Tvivl om, at Stiftslandinspectorforretningerne kunne udføres af en hvilken som helst Landinspector, og navnlig kunne Udskiftningsforretningerne, som her er Tale om, og især de Udskiftningsforretninger, som der i Fremtiden kan være Tale om, og som kun angaae saadanne ubetydelige Jordstrækninger, der endnu maatte henligge i Fællesskab, vistnok udføres af enhver Landinspector. Man skal huske

paa, at Grunden til, at der i sin Tid blev oprettet Stiftslandinspectorposter, og at man maatte sætte særlige Lovbestemmelser herfor, var den, at, da Udskiftningerne bleve foretagne her i Landet, havde man meget saa Mænd, der kunde udføre det Slags Forretninger, og man havde mange Forretninger, som man skulde have udført. Enbidere havde Folk paa mange Steder liben Lyft til at udskifte, og derfor oprettede man saadanne Poster og fastsatte Betalingen for det Slags Arbejder saa lavt, at det af dem, der kjennde Noget til dette Forhold, vil erkjendes i de fleste Tilfælde at være aldeles ubilligt lavt efter vore Forhold. Der kan ikke være Tale om, at Staten nu skulde behøve Stiftslandinspectorer, fordi de skulde have Arbejde, som ikke almindelige Landinspectorer kunne udføre. Derimod kunde der vel være Tale om at opretholde disse Poster, fordi Betalingen for Udskiftningsarbejder ifølge gamle Lovbestemmelser er ansat saa lavt, at ingen Landinspector kan være tjent med at udføre dem derfor. Men en simpel Udvei, man i den Henseende har, er den, at den ærede Indenrigsminister kan sørge for at faae disse Bestemmelser forandrede, forsaavidt det er nødvendigt at forandre dem ved en udtrykkelig Lovbestemmelse. Naar man forandrer disse Bestemmelser, vil der umulig i vor Tid kunne savnes Mænd, som ere fuldkommen skikede til at udføre alle saadanne Udskiftningsforretninger, og der er altsaa ingensomhelst Grund for Statskassen til at holde nogen Stiftslandinspector eller have nogen Sum disponibel i de Stifter, hvor der ikke for Tiden er nogen Stiftslandinspector. Jeg skal derfor henstille til den ærede Indenrigsminister, om han ikke kunde finde sig i ganske at stryge de 500 Rd., som ere opførte til Honorarer for særlige Stiftslandinspectorforretninger; thi saadanne Forretninger er der, som sagt, i Virkeligheden ikke. Men man maatte da ogsaa finde sig i at afskedige de tre Stiftslandinspectorer, som der endnu er, selvølgelig mod, at de fik de Pensioner, som efter de gjældende Regler maatte tilkomme dem. — Der er endnu et Punkt, jeg skal tillade mig at berøre, hvor jeg mener, at man er kommen overordentlig langt bort fra de Bestræbelser efter en sparsommelig Huis-